

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. K.**

státní příslušností Republika Uzbekistán

bytem v ČR: P.

zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem

sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2018 č.j. OAM-453/ZA-ZA11-ZA19-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 11. 2018 č.j. OAM-453/ZA-ZA11-ZA19-2018 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Novotného, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“), je Italská republika.
2. Žalobce v žalobě poukázal na skutečnost, že v jeho případě není státem příslušným k posouzení podané žádosti Italská republika, neboť žalobce nikdy v celém svém životě v Itálii nebyl, když italské cestovní vízum použil pouze za účelem svého příjezdu do České republiky. Navíc je podle žalobce zřejmé, že v době, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 27. 5. 2018, již platnost krátkodobého cestovního víza prokazatelně pozbyla platnosti, když se prokazatelně jednalo pouze o několikadenní cestovní turistické vízum, platné od 22. 3. 2018 do 12. 4. 2018. Žalobce pak na toto vízum přicestoval z prostoru mimo Evropskou unii přímo do České republiky, konkrétně dne 27. 3. 2018 autobusem z Kyjeva do Prahy. Podle žalobce je státem příslušným k posouzení podané žádosti Česká republika a nikoliv Italská republika.
3. Podle žalobce tedy žalovaný porušil jednak § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) a jednak § 50 odst. 2 správního řádu. Současně poukázal na skutečnost, že Uzbekistán není demokratickým státem, je tam diktátorský, nedemokratický režim. Nelze pak vyloučit, že by mu v případě návratu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení.
4. V dalším podání ze dne 12. 12. 2018 žalobce namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu, § 10a písm. b), § 25 písm. i) zákona o azylu, čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce a čl. 17 dublinkého nařízení, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie spolu s § 2 odst. 1 správního řádu. Mimo jiné uvedl, že se žalovaný měl především důkladněji zabývat jeho obavami z předání do Italské republiky z hlediska článku 3 odst. 2 druhého pododstavce dublinkého nařízení, měl za tímto účelem shromáždit aktuálnější zprávy o situaci azylového řízení a přijímacích podmínkách žadatelů v Itálii, tyto zprávy měly pocházet z více relevantních zdrojů a měly být součástí správního spisu. Zároveň měl žalovaný posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení, zejména článku 17 odst. 1 dublinkého nařízení. Žalobce namítal, že žalovaný v nedostatečném rozsahu nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci článku 3 odst. 2 druhého pododstavce a 17 dublinkého nařízení, a porušil tak ust. § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 správního řádu.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uváděných žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či dublinkého nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Správní orgán je přesvědčen, že postupoval v souladu s dublinkým nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. V podrobnostech odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se pak rovněž zabýval jednotlivými námitkami, které shledal nedůvodnými. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

6. Při jednání konaném dne 28. 1. 2019 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s. ř. s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Správní spis především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: předávací protokol (včetně záznamu o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, přijímacího střediska cizinců ze dne 27. 5. 2018 č.j. CPR-16773/ČJ-2018-931200-AZ, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 31. 5. 2018, protokol žalovaného o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 5. 2018, informace OAMP ze dne 19. 1. 2018 o Itálii s názvem: „Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu“, protokol žalovaného o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 24. 10. 2018, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2018 č.j. OAM-453/ZA-ZA11-ZA19-2018.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinské nařízení“), *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
11. V čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je stanoveno: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
12. V čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení je stanoveno: *„Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.“

13. Žalobce ve své žalobě namítal, že v Italské republice nikdy nebyl, když italské cestovní vízum použil pouze za účelem svého příjezdu do České republiky. Navíc podle žalobce je zřejmé, že v době, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany (dne 27. 5. 2018), již krátkodobé cestovní vízum prokazatelně pozbylo platnosti, neboť se prokazatelně jednalo pouze o několikadenní cestovní turistické vízum platné od 22. 3. 2018 do 12. 4. 2018. Žalobce navíc na toto vízum přicestoval z prostoru mimo Evropskou unii přímo do České republiky, konkrétně dne 27. 3. 2018, autobusem z Kyjeva do Prahy. S ohledem na tyto okolnosti je dle žalobce zřejmé, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je Česká republika, nikoliv Italská republika.
14. Městský soud v Praze k tomu uvádí, že žalobce přicestoval na území České republiky na základě italského cestovního turistického víza platného ode dne 22. 3. 2018 do 12. 4. 2018; tuto skutečnost připustil i sám žalobce ve své žalobě. Žalobce přitom podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 27. 5. 2018, tedy méně než 2 měsíce po skončení platnosti italského cestovního turistického víza. S ohledem na tyto okolnosti je zřejmé, že se uplatní kritérium určení členského státu Evropské unie příslušného k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení. Na uplatnění tohoto kritéria přitom nemají žádný vliv žalobcem tvrzené okolnosti, že v Itálii nikdy nebyl, že se jednalo o vízum pouze několikadenní, že přicestoval z Kyjeva přímo do České republiky. Dle závěru soudu se navíc nejedná o natolik závažné okolnosti, které by měly za následek povinnost žalovaného postupovat dle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení a přistoupit k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce v České republice. Uvedený žalobní bod proto není důvodný.
15. Pokud jde o žalobcem vznesené námitky ohledně situace v Uzbekistánu, tyto jsou pro danou věc bez významu, neboť žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o přemístění žalobce do Italské republiky, nikoliv do Uzbekistánu.
16. Zdejšímu soudu bylo dne 14. 12. 2018 doručeno podání žalobce ze dne 12. 12. 2018, v němž namítal existenci systémových nedostatků v Itálii, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě. Toto podání bylo původně vedeno jako samostatná žaloba pod sp. zn. 13 Az 75/2018; tato žaloba byla odmítnuta usnesením zdejšího soudu ze dne 2. 1. 2019 č.j. 13 Az 75/2018-13 z důvodu překážky litispendence ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že toto podání (vedené pod sp. zn. 13 Az 75/2018) bylo vůči zdejšímu soudu učiněno v 15denní lhůtě pro podání žaloby dle § 32 odst. 1 zákona o azylu, soud jej posuzoval jako rozšíření žaloby (vedené pod sp. zn. 13 Az 74/2018) o další žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s.

17. Ohledně stavu azylového systému v Itálii lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017 č.j. 10 Azs 12/2017-72: „Podle zásady *non-refoulement* nelze navrátit žadatele o mezinárodní ochranu do země, kde by mu hrozilo porušení základních lidských práv, což stěžovatelka namítala v žalobě, mj. k tomu odkázala na věc *M. S. S. proti Belgii a Řecku*. Je pravda, že stav azylového systému v Řecku a Itálii není srovnatelný. Ovšem je obecně známo, že v době rozhodování správního orgánu o stěžovatelčině žádosti začínala uprchlická krize, kdy se právě v Itálii rychle zvyšoval počet žadatelů o azyl, kteří sem připlouvali přes Středozemní moře. Azylová zařízení trpěla nedostatkem ubytovacích míst, což samo o sobě vzbuzuje minimálně pochybnosti o správném fungování azylového a přijímacího řízení. Je úkolem správního orgánu, aby v takové situaci důkladně a komplexně zvážil dopad přemístění žadatele do příslušného státu. Ačkoli tvrzené nedostatky azylového řízení v Itálii nedosahují takové míry jako v případě *M. S. S. proti Belgii a Řecku* a samy o sobě nemusejí představovat překážku pro návraty žadatelů o mezinárodní ochranu, vyjádřil ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, na kterou taktéž stěžovatelka odkazuje, potřebu zkoumat při transferech podle nařízení Dublin III vždy individuální poměry předávané osoby. Správní orgán se individuální situací stěžovatelky v rozhodnutí nezabýval vůbec, městský soud pouze zhodnotil, že její situace není totožná se situací rodiny *Tarakhel* (což NSS nepopírá). V obou výše uvedených rozsudcích však ESLP konstatoval, že žadatele o mezinárodní ochranu je třeba obecně považovat za znevýhodněnou a zranitelnou skupinu osob zasluhujících zvláštní ochranu. Tuto ochranu má přitom poskytovat stát prostřednictvím správních orgánů, případně soudů.“
18. Ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž uvedl: „Obecné formulace o společném evropském azylovém systému, který je vybudován na vzájemné důvěře v dodržování lidsko-právních dokumentů, a dále o Itálii jako členském státu Evropské unie, považovaném za bezpečnou zemi původu ..., jsou vyvratitelné domněnky, které má správní orgán zkoumat z úřední povinnosti. Tato tvrzení navíc žalovaný uvádí zcela mechanicky i ve vztahu k jiným členským státům ..., přitom pro ně nemá oporu ve spisu. Nemohou proto obstat jako nosný argument ani pro rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ani pro následné zamítnutí žaloby; viz k tomu rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, č.j. 2 Azs 304/2016-26, ve kterém je mj. také demonstrativní výčet možných zdrojů informací o stavu azylových řízení a podmínek přijetí v členských státech EU (např. AIDA, ECRE, diplomatické mise České republiky, zprávy Evropské komise či nevládních organizací jako Amnesty International, Human Rights Watch aj.). Nadto tyto informace musejí být aktuální.“
19. I v nyní posuzované věci žalovaný odůvodnil svůj závěr obecnými formulacemi o tom, že Italská republika je členem Evropské unie, dodržuje mezinárodní smlouvy a je považována za bezpečnou zemi původu, byť rovněž podotkl, že na úrovni Evropské unie či ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany, a rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie; rovněž po červenci 2013 tento úřad již nevydal žádné

negativní stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Itálie požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka.

20. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 6. 2018 č.j. 32 Az 13/2018-43. Krajský soud v Hradci Králové zde posuzoval rovněž situaci, kdy žalovaný při rozhodnutí o přemístění cizince do Itálie ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu vycházel toliko z jediné zprávy, a to taktéž ze zprávy Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 1. 2018. „Pokud jde o podklady, z nichž žalovaný v posuzovaných případech vycházel, obsahují správní spisy toliko shora zmíněnou vlastní zprávu žalovaného k italskému azylovému systému ze dne 19. 1. 2018. Uvedená Zpráva OAMP pak v obecné rovině popisuje průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany v Itálii, navazujícího odvolacího řízení, možnosti právní pomoci poskytované žadatelům nevládními organizacemi, systém italských azylových středisek a fungování dublinského systému v Itálii. Ani tato zpráva však neobsahuje téměř žádné bližší informace, které by poskytovaly odpovědi na klíčové otázky, jež vyvstávají v nyní posuzované věci. Odkazuje na Zprávu MZV USA, podle níž v italských střediscích na konci roku 2016 pobývalo přes 175 tisíc osob, přibližně 13 % z nich bylo ubytováno v zařízeních vysoké kvality a zbytek v zařízeních mající dočasnou povahu, jejichž kvalita se lišila zařízení od zařízení. Zpráva MZV USA popisovala situaci následovně: „NGOs (specializované nevládní organizace) informovaly o tisících legálně a nelegálně pobývajících cizinců včetně migrantů a uprchlíků, kteří žili v opuštěných budovách v Římě a jiných velkých městech a měli omezený přístup k veřejné službě. Tisk informoval o omezené zdravotní péči, nedostatečných a přeplněných střediscích a nedostatečném přístupu k základnímu vzdělání a poradenství. Zástupci UNHCR, IOM a dalších humanitárních organizací veřejně kritizovali ubytovací podmínky, zejména přeplněnost v některých přijímacích střediscích.“ Dále se ve zprávě OAMP uvádí, že od roku 2014 vzniklo 11 středisek pro žadatele o mezinárodní ochranu přijatých skrze dublinský systém, 3 z nich byly vyčleněny pro zranitelné osoby. Jejich umístění při návratu do Itálie záviselo též na tom, v jakém stadiu bylo jejich řízení o mezinárodní ochraně. Obecně lze konstatovat, že v takových případech postupují italské úřady v závislosti na volné kapacitě středisek. V případě dublinského systému byla Itálie za 11 měsíců roku 2016 dotazována ve 26 116 případech.

Zdejší krajský soud v rozsudku č. j. 43Az 5/2018 uvedl: „Krajský soud by očekával, že žalovaný bude při shromažďování podkladů pro svá rozhodnutí v předmětných věcech věnovat větší pozornost uvedeným otázkám. Žalovanému musí být známo, že italský systém přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu se potýká se znatelnými problémy, nejpozději od doby, kdy ESLP vydal rozhodnutí Tarakhel proti Švýcarsku. ESLP se v tomto rozsudku podrobně zabýval podmínkami v italských azylových střediscích. Konstatoval, že situace zde sice není srovnatelná se situací v Řecku, tak jak ji popsal v rozsudku M. S. S. proti Belgii a Řecku. Neshledal tedy, že by navrácení do Itálie bylo vyloučeno v případě všech žadatelů o mezinárodní ochranu. Zároveň však vyslovil vážné pochybnosti o schopnosti italského systému poskytnout odpovídající ubytování vzrůstajícímu počtu žadatelů přicházejících do Itálie. ESLP shledal opodstatněnými obavy, že významnému množství žadatelů nebude v Itálii poskytnuto žádné ubytování nebo ubytování v přeplněných zařízeních s nevyhovujícími podmínkami (Tarakhel, b. 110, 114 a 115). Připomněl, že špatné zacházení musí dosáhnout určitého minimálního stupně závažnosti, aby založilo porušení práv

garantovaných článkem 3 Úmluvy. Riziko dosažení této intenzity nicméně spatřoval zejména v případě dětí (nevylímaje děti doprovázené rodiči), které se pro svou zranitelnost těší zvláštní ochraně. Z těchto důvodů požadoval v posuzované věci po švýcarských úřadech, aby si vyžádaly od svých italských protějšků záruku, že žadatelé budou po navrácení do Itálie přijati do zařízení, které je uzpůsobeno věku jejich dětí, a že nedojde k rozdělení rodiny (Tarakhel, b. 118-120). 39. Obecně známou skutečností, reflektovanou i ve zpravodajství v českých sdělovacích prostředcích, je, že Itálie se nadále potýká s velkým počtem nově přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu. Tuto skutečnost dokládá I statistika Eurostatu, na níž odkázali žalobci. Vyplývá z ní, že zatímco například v březnu 2017 Itálie evidovala 116 385 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu, v prosinci 2017 to bylo již 152 420 nevyřízených žádostí. Nabízí se otázka, jak italský přijímací systém zvládá tento nápor a zda se podmínky v italských azylových střediscích nějak změnily od doby, kdy ESLP vydal rozsudek Tarakhel proti Švýcarsku. Zda například nedošlo k jejich dalšímu zhoršení. Žalovanému je třeba dát za pravdu v tom, že UNHCR, ESLP, ani Soudní dvůr dosud nevydali ve vztahu k Itálii žádné stanovisko či rozhodnutí obsahující kategorický požadavek, aby se státy zapojené do dublinského systému zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. To však samo o sobě neznamená, že neexistují závažná rizika při návratu žadatelů do Itálie. O jejich existenci mohou svědčit také zprávy nevládních organizací či rozhodnutí národních soudů.““

21. Podobně i v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2018 č.j. 33 Az 18/2018-37 je uvedeno: „Krajský soud především zdůrazňuje, že situaci v Itálii nelze srovnávat kupř. se situací v Německu, Švédsku, Dánsku, Norsku atp., tedy zemí západní a severní Evropy, pro něž je možno i podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu uvažovat s vyvratitelnou domněnkou, že azylové systémy těchto členských států systémovými nedostatky netrpí (viz k tomu zejm. názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017 - 32, bod 34 odůvodnění).“
22. I v nyní posuzovaném případě žalovaný vycházel toliko ze zprávy OAMP ze dne 19. 1. 2018, kde je obecně popsáno řízení o udělení mezinárodní ochrany v Itálii a jeho průběh, odvolání, právní pomoc a kontakt s nevládními organizacemi, typy azylových středisek, dublinský systém a jsou zmíněny počty žádostí o mezinárodní ochranu a dublinských případů. Zpráva se dostatečně nezabývala přístupem žadatele o mezinárodní ochranu k ubytování v italských azylových střediscích s ohledem na vzrůstající počet žadatelů o mezinárodní ochranu, ani otázkou, zda je dostatečně pravděpodobné, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany bude v Itálii řádně posouzena při respektování a dostatečné ochraně jeho základních práv. Je třeba, aby se žalovaný těmito otázkami v dalším řízení řádně zabýval (zejména shromážděním a vyhodnocením dalších a aktuálních zpráv o situaci v Italské republice ve vztahu k žadatelům o udělení mezinárodní ochrany) a aby zohlednil žalobcovu individuální situaci. Je na žalovaném, aby důkladně a komplexně zvážil dopad přemístění žalobce do Italské republiky, neboť taková úvaha v žalobou napadeném rozhodnutí absentuje. Byť shora odkazované judikatorní závěry byly směřovány zejména ve vztahu k otázce přemístění zranitelných žadatelů o mezinárodní ochranu (zejména rodin s dětmi – ze správního spisu neplyne, že by žalobce tuto podmínku splňoval), jak ovšem vyplývá ze shora odkazované judikatury, žadatelé o azyl jakožto „obzvláště znevýhodněná a zranitelná“ skupina osob zasluhují „zvláštní ochranu“ (srov. např. rozsudek velkého

senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 4. 11. 2014 č. 29217/12, Tarakhel proti Švýcarsku, § 94, kde je rovněž zdůrazněno, že špatné zacházení musí dosahovat určité minimální úrovně závažnosti, má-li spadat pod čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; posouzení tohoto minima je relativní; záleží na všech okolnostech daného případu, jako např. na délce trvání takového zacházení a jeho tělesných a duševních dopadech, a v některých případech i na pohlaví, věku a zdravotním stavu oběti takového zacházení).

23. Ze shora uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobce ve výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, po zvýšení o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, ve výši 2.142 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 12.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.